

Lorraine Leckie

Fotografie k článku: Petr Nikl

Lorraine Leckie - americká písničkářka narozena v Kanadě, žijící v New Yorku a milující underground. Naprosto milá a lidská, s energickým hlasem a naprosto spontánním projevem. Když jsem na ní šel poprvé do Malostranské besedy, vůbec jsme se neznali. Kestřa mě pozval k ní ke stolu a ona se se mnou bavila, jako by mě znala odjakživa. Od této chvíle jsem věděl, že i když žije v Americe, patří mezi nás. A proto jsem se rozhodl udělat s ní rozhovor.

Ahoj Lorraine, zdravíme do Ameriky, jak se tam teď zrovna máš?

Právě mluvím skrz Messenger s Pavlem Cinglem, takže se mám výborně!

Ty jsi původem z Kanady, že? Řekneš nám něco o svém kanadském dětství?

Ano, původně jsem z Whitby, z kanadského Ontaria. Vyrostla jsem na koňském hřbetě. Jezdila jsem po leších a vůbec po venkově. Nenáviděla jsem, když mě posílali do školy, ale hrozně ráda jsem byla s ostatními dětmi. A věřte mi nebo ne - někdy mi učitelé dovolili vzít si s sebou do školy mého poníka Tonyho! V létě, v době oběda jsme šli s Tonym k řece a skákali jsme z jeho hřbetu do vody! Zimy jsou v Kanadě hrozně chladné a po většinu času vás uvězní doma, takže jsem se stala zanícenou čtenářkou a obdivovatelkou hudby a výtvarného umění.

Slyšel jsem o Tvém okouzlení Neilem Youngem...

Neil Young pochází z malého městečka asi padesát mil severně od Whitby, takže když psal o obloze, cítila jsem, že je to moje obloha nebo že jeho řeka je moje řeka a to mě činilo velmi šťastnou. Miluji Neila Younga a bezmezně obdivuji jeho styl hry na kytaru a jeho texty!

Dříve, než jsi se dala na muziku, pracovala jsi jako maskérka celebrit. Můžeš nám prozradit, koho ze známých jmen si měla v rukou?

Samozřejmě! Pracovala jsem se super modelkami jako Carla Bruni, Claudia Schiffer nebo Cindy Crawford a s celebritami jako Paul McCartney, Jennifer Lopez, Sting, Chloe Sevigny a také s mojí nejoblíbenější PJ Harvey.

To muselo být spousta veselých zážitků a příhod. Prozradíš nám něco z maskérského zákulisí?

Mám spoustu legračních historek, ale některé z nich je lépe vyprávět tváří v tvář! Pracovala jsem s Annou Nicole Smith, což byla nejzábavnější a taky nejšilenější holka, kterou jsem poznala. Chodily jsme spolu

pařit a zažily jsme taky hodně průšvihů. Říkala mi Ninja, protože jsem používala Ninja kopy při tanci a taky na vyhazovače u dveří do klubů. Když zemřela, časopis The National Enquirer mi nabízel spoustu peněz, abych o ní prozradila nějaké historky a já jim řekla „fuck off“.. :) Existují některé věci, které se penězi zaplatit nedají!

Jak došlo k Tvému rozhodnutí ukončit práci jako maskérka a začít se věnovat muzice?

Stalo se to vlastně tak nějak přirozeně. Postupně jsem čím dál víc hrála a stále méně dělala make-up. Nedávno jsem zase začala dělat make-up pro pár klientů, protože mi to chybělo a oni mě o to požádali. Ráda líčím tváře a píšu písničky a vlastně je to skvělé být tvůrčí vizuálně i hudebně. Dva úplně odlišné druhy umění spolu krásně fungují!

Časem jsi přesídlila do New Yorku - proč? A jaký je tam vůbec život? Zkus to vysvětlit pro ty české fanoušky, kteří v New Yorku nikdy nebyli...

Žiji v New Yorku už více než dvacet let a jsem tu velmi šťastná! Jsem dost výstřední osoba a New York je výstřední město! Tady můžeš být, kým chceš! Všichni jsou odlišní, a přesto jsme všichni lidé a to město funguje neuvěřitelně dobře na to, že nás tu žije osm milionů. Všichni v New Yorku tvrdě pracují, protože žít tady je velmi drahé, ale Newyorčané jsou workoholici! Pro turisty je to teď bezpečné město a stejně jako v Praze tady máme strašně moc turistů. Je to úplně jiné město, než jaké bylo před dvaceti lety a já se snažím měnit se s ním a být pozitivní a pomáhat lidem, pokud to jde. Minulý týden jsem zachránila život klukovi na nástupišti metra linky L. Byl to bezdomovec a málem se udusil ve spánku. Pomáhala jsem mu, zatímco můj kamarád volal záchranku. V New Yorku táhneme všichni za jeden provaz!

V New Yorku jsi založila kapelu Demons. Co nám o ní povíš?

Hraje v ní Hugh Pool na kytaru, Charles Dechants na basu a Keith Robinson na bicí. S kytaristou Hugh Poolem hraju už více než deset let a předloni byl uveden do newyorské bluesové síně slávy. Charles je nejmladší a velmi hudebně nadaný. Seznámil mě s ním Hugh. Keith Robinson je v kapele nový. Nahradil mého bubeníka Paula Triffa, který loni nečekaně zemřel.

A teď už se dostáváme k Tvému působení v Čechách. Jak došlo ke spolupráci mezi Tebou a Pavlem Cinglem?

Pavla jsem poprvé viděla v Totontu, když jsem tam předskakovala kapele, ve které tehdy hrál. Byli to Phil Shoenfelt and Southern Cross. Můj kanadský promóter Gary Topp nás dal dohromady tuším v roce 2013 a od té doby spolu děláme muziku!

Třetím do party je Jarda Kestřánek, společně tvoříte Česko americkou kapelu. V čem je to jiné než s Demons?

Samozřejmě, jsou to jiné nástroje, takže i sound je úplně odlišný. V triu máme housle, kytaru a basu, takže zvuk je jemnější, občas až éterický. Zvuk amerických Démonů s bicími je syrovější. Pavel Cingl hraje v obou kapelách, takže by vám k tomu asi také něco řekl!

Co v současné době chystáš? Tvé plány do budoucna, jsou-li nějaké?

Píšu spoustu nových písniček pro kytaru a pro piano, užívám si živé hraní a připravuju několik koncertů v New Yorku na podzim s Pavlem Cinglem!

A kdybychom chtěli porovnat klubovou scénu a klubový život v Čechách a v Americe, jsou nějaké aspekty, které jsou si podobné? A které jsou naopak naprosto rozdílné?

Existuje mnoho podobností. Malostranská beseda, což

je můj nejoblíbenější pražský klub, je jako kříženec klubů Mercury Lounge a Bowery Ballroom v New Yorku. Cítím, že i publikum je v obou městech podobné. Je vřelá a velmi pozorná. Řekla bych, že hraní v Česku mimo Prahu je o mnoho zábavnější, než hraní v Americe mimo New York. Jsou tu lepší kluby, krásná města a vřelí lidé. Nerada hraju někde mimo New York, s výjimkou Austinu v Texasu, Atlanty v Georgii a samozřejmě Toronta. Pavel se mnou jel dvě americká turné, takže by vám o tom taky mohl něco říct!

Několikrát jsi koncertovala po Čechách a poznala tu spoustu lidí. Jací podle Tebe jsou Češi?

Řekla bych, že Češi jsou chytrí a zajímaví lidé. Česká historie je velmi tragická a fascinující a pro mě, která pochází z úplně odlišného prostředí, je velmi přesvědčivá. S českými lidmi mám výborné zkušenosti ať už v Praze nebo mimo ni. Lidé jsou u vás velmi otevření, přátelští a mimochodem - studovala jsem češtinu v Českém centru v New Yorku! Pavel a Jarda jsou nejzábavnější chlapíci, které jsem kdy potkala, a na šňůrách si společně užíváme spoustu legrace.

Toto je undergroundový časopis, proto mně nedá se nezeptat: Slyšela jsi někdy o pojmu fenomén český underground? A pokud ano, jaký máš na to názor?

Český underground vnímám jako odpor vůči uniformitě, konvenčnímu myšlení, proti hlavnímu proudu. Než jsem poprvé přijela do Česka, slyšela jsem pouze o Plastic People of the Universe. Je skvělé, že si český underground i po pádu komunismu zachoval svou životaschopnost a autenticitu.

Poslední otázka, kterou dávám všem, kteří mi poskytli do tohoto časopisu rozhovor: Co bys vzkázala čtenářům Voknovin?

Moje poselství zní: Jestli v tvém životě existuje něco, o čem sníš, neboj se a jdi do toho teď hned, protože jednoho dne budeš ležet mrtvej v malý černý rakvi a to už bude pozdě, litovat, že jsi prošvihnul svoji šanci!

Po jejich odpovědích jsem se ještě více ujistil, že Lorraine je skutečně taková, jako jsem si o ní myslel. Éterická a divoká, zároveň přátelská a extravagantní. Její hudba je také taková. A až někdy uslyšíte, že bude někde v Čechách hrát, určitě si na ní udělejte čas.

